

VALTAKUNNALLINEN EVANKELIUMIJUHLA RAAHESSA

Hyvää kotimatkaa! 3.7.2011

Jukka Niemelä, SLEYn Eteläisen alueen johtaja

Matkan tarkoitus on päästä viimein perille kotiin.

Ihminen on luotu iankaikkisuus olennoksi – tarkoitettu iankaikkiseen elämään, Taivaaseen.

Ehkäpä elämän tarkoitus on päästä viimein kotiin...

Kotimatallaan Jeesuksen omat elävät uskossa, toivossa, rakkaudessa ja ilossa.

Taivas on ainoalaatuinen paikka – pyhän Jumalan asuinsija.

Koti, jonne ei pääse mitään epäpyhää, ei mitään pahaa eikä väärää. (1Kor. 6: 9,10; Ilm. 22:15)

Koska Taivas on Jumalan koti, on se myös katoamattomien aarteitten, todellisen hyvän, keskus.

Raamatun sanoma viimeisestä tuomiosta kertoo Jumalan pyhydestä. Tuomion kohteena ovat kaikki ihmiset, kuolleet ja elävät, sekä myös pahat enkelit ja Saatana, joka on, Jeesuksen sanojen mukaan, kaiken valheen isä. (Joh. 8:44)

Jumala vangitsee pahan ja pahuuden lopullisesti, niin että voi olla koti, jossa kaikki on hyvin. Taivas.

- Viimeiseen tuomioon sisältyy näin myös sanoma Jumalan hyvydestä, armahtavasta laupeudesta.

Taivaassa on lopulta niin suuri joukko, että kukaan ei osaa sitä laskea, sanotaan ilmestyskirjan luvussa seitsemän. (Ilm. 7:9-15)

- Taivaassa ylistetään teurastettua Karitsaa ja iloitaan ikuisesti luomisesta. (Ilm. 5:12-14; Jes. 65:18)

Alku ja loppu

Raamattu alkaa sanoilla: ”Alussa Jumala loi taivaan ja maan.”

– kerrotaan kuinka Jumala katsoi kaikkea luomaansa ja se oli hyvää. (1Moos. 1:31)

Raamattu päättyy sanoihin ”Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa.” • Miksi armo?

- Raamattu kertoo onneksemme myös syntiinlankeemuksesta, niin että voisimme paremmin ymmärtää sitä maailmanaikaa, jossa elämme.

- Mutta ennen kaikkea Raamatun sanoma synnistä on tärkeä siksi, että voimme uskoa ja ymmärtää miksi armo – miksi Jeesus on kuollut ristillä? (Room. 4:15)

Raamattunsa viimeisessä jakeessa Jumala alleviivaa sitä, mikä on hänen perimmäinen tahtonsa - siksi kunnes nykyinen maailman aika katoaa ja luodaan uudet taivaat ja uusi maa: Herran Jeesuksen armo olkoon kaikkien kanssa.

- Jumala ”tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden.” (1Tim 2:4).

Menkää kaikkeen maailmaan ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa pitämään kaikki se mitä minä olen käskenyt pitää.” (Matt. 28:18)
 On mentävä kaikkeen maailmaan – maailma ei tule Jeesuksen luo.

Usko

Ennen syntiinlankeemusta ihminen eli rakkaus- ja luottamussuhteessa Jumalaan.

Syntiinlankeemuksessa uskon tilalle tuli epäusko. (Joh. 16:9)

Alkoi pakomatka pois päin Jumalasta.

Periturmeluksemme tähden meillä menee kovin helposti roolit sekaisin: me kuvittelemme Jumalan kiusaajaksi, joka tahtoo pitää ihmiset erillään syntisten Vapahtajasta, Jeesuksesta.

- Sehän on juuri Saatanan, sielunvihollisen tarkoitus ja päämäärä.

Paholainen - Erilleenheittäjä, Hajoittaja - tahtoo, että ihmiset kantavat syntejään ja syyllisyyttään omilla harteillaan, omalla tunnollaan ilman Vapahtajaa.

Jumala puolestaan tahtoo, että jokainen ihminen eläisi

anteeksiantamuksessa, vapaana syyllisyydestä, ja pelastuisi iankaikkiseen elämään. (1Tim 2:4)

Pienoisevankeliumi kertoo juuri tästä:

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” (Joh 3:16)

- Aloitteen tekijä on Jumala.

- Miten voisin uskoa? Lyhyt vastaus voisi olla: en mitenkään.

En omasta voimastani mitenkään.

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin Pienen katekismuksen opetus Pyhän Hengen työstä ja uskosta on riemullista luettavaa:

”Uskon, että en voi omasta järjestäni enkä voimastani uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen enkä päästä hänen luokseen, vaan että Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumin välityksellä, valaissut minut lahjoillaan, pyhittänyt ja säilyttänyt minut oikeassa uskossa.

Samalla tavalla hän maailmassa kutsuu, kokoaa, valaisee, pyhittää ja Jeesuksen Kristuksen yhteydessä varjelee koko kristikunnan ainoassa oikeassa uskossa.

Tässä kristikunnassa hän joka päivä antaa minulle ja jokaiselle uskovalle rajattomasti kaikki synnit anteeksi, herättää minut ja kaikki kuolleet viimeisenä päivänä sekä lahjoittaa minulle ja kaikille uskoville iankaikkisen elämän Kristuksessa.

Tämä on varmasti totta.”

On kyse uudestisyntymisessä saadusta uskosta.

Pyhä Henki käyttää toimintansa välineenä sanaa.

Jumalan sana on näkyvää ja näkymätöntä. Kaste ja ehtoollinen ovat näkyvää sanaa - puhuttu, kuultu sana, on näkymätöntä sanaa.

Kristukseen uskovaksi tuleminen on

- Jumalan armoa ja Kaikkivaltiaan vaikutusta. (Fil 1:29; Ef 1:19,20)
- Uskon päämäärä on pelastus, kirjoittaa apostoli Pietari. (1Piet. 1:9)
- Se on Jumalasta syntymistä (Joh 1:12,13) ja kuolleista herättämistä (Kol 2:12)
- Uusi testamentti rinnastaa uskon syntymisen sydämessä siihen, kun valkeus luotiin maailmaa luotaessa. (2Kor 4:6)
- Valo sydämen pimeyteen - Jumala luo yhä sanallaan.

Usko on Jumalan lahja ihmiselle – ei ihmisen lahja Jumalalle.

Usko on evankeliumia, armoa - ei teko eikä suoritus.

Joka kokee, että usko Jeesukseen on raskas taakka, on ymmärtänyt väärin Raamatun sanoman uskosta.

Usko on yhteyttä ylösnousseeseen Jeesukseen – anteeksiantamuksessa elämistä jokapäiväisessä parannuksessa.

Se on armoa.

Kristinuskko on poispanemista: Saan panna pois sen mikä painaa ja synnin joka niin helposti kietoo minut. Usko on yksinkertaisesti turvautumista Jeesukseen, syntisten Vapahtajaan.

Kasteen armoliitossa elämistä.

Fredrik Gabriel Hedberg kirjoittaa uskosta:

”Usko ei tutki Jumalan viisauden salaisuutta järjellä. Se pysyy sanassa ja tekee järjestäkin kuuliaisena sanalle.

Näin Jumala on jumalallisessa viisauudessaan ja hyvydessään nähnyt hyväksi.

Koska olemme langenneet syntiin ilman omaa syytämme Aadamin vuoksi, eikä yksikään meistä voi pelastaa itseämme, saamme toisen, synnittömän ihmisen (Jeesuksen) kautta vanhurskauden ja iankaikkisen elämän. - - Saamme kaiken tämän ilmaiseksi ilman omia ansioitamme.

Meidän ei tarvitse mitään muuta kuin kuunnella evankeliumia, huolehtia siitä, että meidät on kastettu, ja turvautua Kristukseen.

- - Kristuksella on siis oma tehtävänsä ja meillä omamme.

Hän, joka on päämme, on mennyt edellämme kuolemasta elämään. Meilläkin on se varma ja luja toivo, että seuraamme häntä kaikkien hänen omiensa kanssa.”

Toivo

”Meilläkin on se varma ja luja toivo.”

- Missä usko, siellä toivo.

Pietari kirjoittaa ensimmäisessä kirjeessään toivosta: ”Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistanousemisen kautta” (1Piet 1:3)

- Pietari tiesi mistä puhui: Kiellettyään Jeesuksen hän sai Jeesukselta anteeksi ja uudelleen alkamisen armon – uudestisyntyminen elävään toivoon.

Pietari kirjoittaa edelleen toivosta Jeesuksen omille: ”olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu”. (1Piet. 3:15)

- Kun uskoa ei voi olla ilman toivoa, sillä on vaikutuksensa myös arkisen elämän keskellä.

On hyvä panna merkille, että samoin kuin Raamatussa ei ole kehotusta uudestisyntymiseen, Raamatussa ei ole kehotusta toivomiseen. - Jumala luo sanallaan yksin.

Niin kuin usko, myös toivo on Jumalan lahja ihmiselle.

Roomalaisille Paavali kirjoittaa luvussa 15: ” Toivon Jumala täyttäköön ilolla ja rauhalla teidät, jotka uskotte, niin että teillä Pyhän Hengen voimasta olisi runsas toivo.” (Room. 15:13)

– Toivo Pyhän Hengen voimasta – ei omasta voimasta.

Raamatussa toivo ei ole ihmisen henkilökohtainen asenne, toiveikkaus, vaan ihmisestä riippumaton tosiasia, pelastus, johon toivo suuntautuu.

- Apostoli Paavali kirjoittaa Galatian seurakunnalle: ”Koska me uskosta olemme saaneet Hengen, odotamme hartaasti, että toivomme toteutuisi ja me saavuttaisimme vanhurskauden.” (Gal. 5:5)

Jo nyt – ei vielä. Jo nyt pelastettu - ei vielä. Taivaassa usko muuttuu näkemiseksi.

Uskon kautta saatu toivo vapauttaa kuolemanpelosta, joka hallitsee pakanoita.

”Siihen aikaan te elitte ilman Kristusta -- olitte maailmassa vailla toivoa ja vailla Jumalaa.” (Ef 2:12) kirjoittaa Paavali uskoon tulleille efesolaisille,

ja samasta asiasta Ensimmäisessä Tessalonikalaiskirjeessä: ”Tahtomme -- teidän olevan selvillä siitä, mitä tapahtuu kuoleman uneen nukkuville, jotta ette surisi niin kuin nuo toiset, joilla ei ole toivoa” (1Tess 4:13).

Toivo perustuu Jeesuksen ylösnousemiseen, kirjoittaa Paavali korinttilaisille:

”Ellei Kristusta ole herätetty, silloin meidän julistuksemme on turhaa puhetta, turhaa myös teidän uskonne. - - Jos olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, olemme sääliävimpiä kaikista ihmisistä.” (1Kor 15:14,19)

- Paavali tiesi, mistä hän kirjoitti. Hän oli tullut uskoon vastoin tahtoaan. Ylösnoussut Herra Jeesus kohtasi hänet Damaskon tiellä, tuon kuuluisan kristittyjen vainoajan, joka tuolloin käytti nimeään Saul.

Samoin kuin usko lahjoitetaan epäuskoiseen sydämeen, myös toivo annetaan meidän toivottomuuteemme.

Rakkaus

Paavali opettaa Ensimmäisessä Tessalonikalaiskirjeessä, että usko, toivo ja rakkaus kuuluvat irrottamattomasti yhteen - niitä ei voi olla ilman toisiaan.

”Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme sitä, kuinka usko on saanut teidät toimimaan ja rakkaus näkemään vaivaa ja kuinka kärsivällisesti te panette toivonne Herraamme Jeesukseen.” (1Tess 1:3)

Raamatun käsky rakastaa on suurin vaatimus, mitä keneltäkään ihmiseltä voidaan vaatia.

Koko Kymmenen käskyn laki tähtää tähän: rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseäsi.

- Jumalan sana riisuu ja pukee.

Kun ihminen kohtaa oman rakkaudettomuutensa ja tulee Jumalan armahtamaksi, myös sillä on vaikutuksensa suhteessa lähimmäiseen.

Kaiken saa rakkaudessakin aikaan Jumala.

Johannes iloitsee kirjeessään juuri tästä:

”Juuri siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meidän keskuuteemme, että hän lähetti ainoan Poikansa maailmaan, antamaan meille elämän.

Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi.

Rakkaat ystävät! Kun Jumala on meitä näin rakastanut, tulee meidänkin rakastaa toisiamme.” (1Joh 4:9-11)

Oman rakkaudettomuuden saa kertoa Jumalalle.

Pyhä Henki asuu vain syntisessä ihmisessä, toteaa Luther – ihmisessä, joka tarvitsee apua Jeesukselta omaan epäuskoonsa, epätoivoonsa ja rakkaudettomuuteensa.

Jeesus on mielellään kuollut puolestasi ja voi – ja tahtoo – auttaa.

Jeesuksen seurassa sydän iloitsee. (Joh 15:11)

Ilo

Matkalla Taivaan kotiin uskoon, toivoon ja rakkauteen liittyy samassa sydämessä ilo.

Vankilasta Paavali kirjoittaa ikävöiville Filippin uskoville:

"Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!
Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä." (Fil 4:4,5)

Samoin kuin usko, toivo ja rakkaus, samoin myös ilo on lahjaa Jumalalta.
Roomalaisille Paavali kirjoittaa: "olkaa toivossa iloiset". (Room. 12:12)

Martti Luther opettaa:

"Paavali tahtoo tässä sanoa, että kristityt kyllä iloitsevat, mutta eivät mistään aistimin havaittavista, vaan toivossa"

Ja edelleen:

"- - vaikka voisit koota yhteen kasaan kaiken maallisen ilon, ei se kuitenkaan sinua auttaisi ahdistuksen ja onnettomuuden kohdatessa.

Maailman ilo näet perustuu epävarmoihin ajallisiin (katoaviin) aarteisiin, kunnian ja voiton pyyntiin eikä se voi kestää kauemmin kuin näitä on saatavissa.

Tämä ilo häviää heti ensimmäisen katkeran tuulenpuuskan puhaltaessa tai vastoinkäymisen sattuessa.

Jumalan antama ilo on sellaista, että se kestää ikuisesti niin kuin sen perustuskin on ikuinen, ja lisääntyy ulkonaisen murheen ja onnettomuuden keskellä - - "

Samoin kuin toivo Raamatussa, myös ilo suuntautuu pois ihmisestä itsestään.

- Useat Jeesukseen uskovat ovat surun, ahdistuksen, sairauden ja menetyksen keskellä saaneet iloita siitä kuinka hyvä, luotettava ja uskollinen ystävä Jumala on.

Ilo Herrassa on jotain muuta kuin se, mitä tavallisesti sanotaan iloksi.

Mistä tulee minulle apu?

Mistä apu epäuskooni, toivottomuuteeni, rakkaudettomuuteeni ja siihen, että niin helposti kiinnityn maallisiin, katoaviin aarteisiin? -
Apu tulee minulle Herralta. (Ps 121:1,2)

Kaiken saa aikaan Jumala.

Hän, joka on armonvälineittänsä kautta saanut aikaan uskon ihmeen, tahtoo myös yhä hoitaa sanallaan niin, että hänen hyvä tahtonsa toteutuu. (Fil 1:6)

Uskon päämäärä on pelastus. (1Piet. 1:9)

Miten tämä tapahtuu?

Neljä hyvää ohjetta:

Jumalan sanan harjoittaminen, rukous, leivän murtaminen ja uskovien yhteys.

- Raamatusta – Jos tahdot kuulla Jumalan puhuvan, lue Raamattua, sanoo Luther.
- Rukouksesta – ei suoritus, vaan valtava lahja. Sydämen puhetta Jumalalle.
- Uskovien yhteydestä – sydäimestä sydämeen.

Kaikki Jeesuksen omat ovat yhtä mieltä evankeliumista, kuten CA VII julki sanoo:

"Yksi, pyhä kirkko on pysyvä ikuisesti. Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumia puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan. Kirkon todelliseen ykseyteen riittää yksimielisyys evankeliumin opista ja sakramenttien toimittamisesta" (CA VII)

- Herran pyhästä ehtoollisesta.

Jeesus itse on läsnä ehtoollisessaan ja hän – nyt ylösnousseena Vapahtajana - omistaa siinä meille ansaitsemansa syntien anteeksiantamuksen.

Kaikki ehtoollisen muut vaikutukset ovat alistettuja, eivät rinnastettuja syntien anteeksiantamukselle.

Tällaisia vaikutuksia ovat:

- Uskon vahvistuminen
- yhdistyminen Kristuksen hengelliseen ruumiiseen, seurakuntaan
- pyhityksen edistyminen
- rakkauden syntyminen Jumalaan ja lähimmäiseen sekä
- kärsivällisyyden ja iankaikkisen elämän toivon enentyminen.

Elämme armon antimista - Jumalan armahtavasta laupeudesta.

Jumalan sanoo sinulle: Minä rakastan sinua.

"Iankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut, sen tähden minä olen vetänyt sinua puoleeni armosta." (Jer 31:3 KR 33)

Paavali ylistää kaikkivaltiaan Jumalan huolenpitoa kirjeessään roomalaisille kaiken ahdingonkin keskellä – Samoin kuin apostolit lohduttivat (Ap.t. 14:22) pian loittonevaa seurakuntaa: "Jumalan valtakuntaan meidän on mentävä monen ahdingon kautta."

Luen Paavalin kirjeestä roomalaisille

31 "Mitä me siis tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?"

32. Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?

35. Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka?

38. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat,

39. ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:31-32, 35, 38-39)

Jumala itse tahtoo toivottaa sinulle hyvää kotimatkaa – taivaan kotiin!

Sinne Jeesus on jo mennyt valmistamaan sijaa – Jumala on puolellasi: Hän tahtoo, ettei paikkasi jää tyhjäksi.

Ajattele Jeesukseen uskova ystävä – kerran Jumala toivottaa omansa tervetulleeksi perillä Taivaan kodissa.

"Tervetuloa kotiin!"

Matkan päämäärä on päästä perille kotiin.

Kristuksen Kirkon tuntomerkit (Luther)

- 1) Jumalan sanan harjoittaminen
- 2) Pyhä kasteen sakramentti
- 3) Pyhä alttarin sakramentti
- 4) Avaimet, niiden julkinen käyttö
- 5) Kirkon virat

"Minkälaisia piispojen ja paimenten tulee olla, joita on valittava, sen opettaa Paavali." (Luther)

- 6) Rukous ja psalmien laulaminen
- 7) "7:ksi tunnetaan pyhä kristillinen kansa ristin sakramentista, siitä, että sen täytyy kokea kaikkea onnettomuutta ja vainoa, kaikkea ahdistusta ja harmia..."

Efesolaiskirjeen kolmannessa luvussa Paavali ohjaa uskovia tähän seurakuntayhteyteen – ota ja lue!